

Karl May:

Zaklad v Srebrnem jezeru.

(Dalje.)

»Ampak master, če mislite stavo dobiti, morate naju prej ustreliti ko midva vas —! In če naju ustrelite, vam ne moreva vrniti dolarjev!«

»Vseeno! Stavo bi dobil in dovolj imam, da mi ni treba vrniti tistih dolarjev. Lahko jih obdržite.«

Grbasti je majal z glavo in dejal dolgemu:

»Stric, takega človeka pa še nisva videla in ne slisala! Pojdiva k njemu pa si ga ogledajva natančno!«

Z naglimi koraki je odhitel v dolino, okorno in raven ko sveča je stopical dolgi za njim, kot da ima fiziološko v hrbtu mesto hrbtenice.

Anglež je še vedno držal dolarje v roki.

»Le shranite jih!« je dejal mali. »S stavo ne bo nič! In naj vam svetujem tole! Ne kazite denarja po divjini, sicer vam ga bodo vzeli in še življenje povrh!« Ogledoval ga je.

»Hm —! Res ne vem, kaj si naj mislim o vas in kam vas naj dam —. V vaši glavi nekaj ni v redu —.

Pa poskusili bomo z vami. Pojdite! Le nekaj korakov tja le gori.«

Iztegnil je roko in mislil prijeti Angleževega konja za uzdo.

Tedaj pa se je v Angleževih rokah zablistel samokres.

»Roko proč, sicer bom streljal!« je zaklical ostro in zapovedujoče.

Prestrašen je odskočil mali in segel po puško.

»Pusti puško!« je spet zapovedal Anglež. »In ne genita se!«

Na mah se je ves spremenil. Njegov neumen obraz je izginil in iz njegovih oči se je bliskala odločnost, da sta ga dolgi in mali kar nema gledala.

»Mar res mislite, da sem prismojen?« je pravil.

»In me imata za človeka, ki z njim smeta počenjati, kot da je vsa prerija vajina last —? Motita se!«

Dosedaj sta vidva mene izpraševala in odgovarjal sem vama. Odslej pa bo narobe, jaz bom izpraševal!

Kako vama je ime?»

Strahoma je pogledal mali po Angležu, ni še verjel, da bi mislil mož resno, pa v njegovih očeh je bilo nekaj gospodovalnega in zapovedujočega, — plaho in pol v jezi pol v zadregi je odgovoril:

»Tujec ste tod, zato menda ne veste, kdo sem. Pa poznajo naju med Mississipijem in San Franciscem, da sva poštena, miroljubna lovca.«

»Kam gresta?«

»V gore.«

»Po kaj?«

Popraševal je z glasom, ki ni dopuščal nobenega obotavljanja, ostro kakor sodnik.

»Da si poiščeva družbo bobrarjev,« je pokorno odgovarjal mali.

»Well —! Kako vama je ime?«

»Najini pravi imeni bi vas pač malo zanimali. Na zapadu pa pravijo meni Humpty Bill, ker sem žal gibav, kar pa me prav nič ne moti in umrl tudi ne bom radi tele svoje grbe. Mojemu prijatelju tule pa pravijo stric Gunstick, ker stopica po svetu okorno, kot da je požrl nabojnik.«

Takole! Povedala sva vam svoji imeni in upava, da bode tudi vi povedali resnico, ne pa zbijali neumnih šal!«

Anglež ju je motril bistro, kot da jima misli pogledati na dno duše, pa shranil samokres, segel v žep in izvlekel papir.

»Ne zbijam šal! In za poštena človeka vaju i nam!«

Tule je moj potni list!«

Vzela sta ga, brala, se spogledovala, dolgi je na široko odprli oči in zijal, grbasti pa je dejal, topot zelo vljudno:

»Res lord —! Lord Castelpool —!

Ampak lord, kaj pa počenjate na preriji —? Vase življenje je tod v nevarnosti in če —.«

»Pshaw —!« ga je prekinil Anglež. »Kaj počenjam tod? Prerijo bi rad videl in Skalno gorovje, potem pa pojdem v San Francisco. Povsod sem že bil na svetu, le v Zedinjenih državah še ne. Pa sem prišel v Ameriko, da si jo ogledam.«

Pojdimo h konjem!«

»H konjem —? K čigavim konjem?«

»Vidim, da sta jezdila, gotovo sta nekje pustila konje.«

Mali je kar gledal.

»Vidite, da sva jezdila —?« je hlastnil. »Hm —! Seveda ste prav videli —! Tamle za gričem stojita najini mrhi, kjer sva počivala, preden ste prijezdili mimo.«

Pojdimo!«

Razjahal je, prijel konja za vajeti in stopil pred njima po dolini. Začudena sta šla westmana za njim, nista vedela, kako jima je. Takó samozavestno je na mah nastopal, da si mu nista upala ugovarjati.

Za gričem sta se pasla dva konja, res mrhi sta bili, mršavi kljuseti, bolj koza ko konj. Angležev konj je šel za svojim gospodarjem krotko ko pes in ko sta mu prišla westmana preblizu, je jezno zarežgetal in bil okoli sebe.

»Strupena mrha —!« je dejal Humpty Bill. »Zelo nevljuden je!«

»O ne! Pač pa dobro ve, da si še nismo v sorodu, pa je rajši zaenkrat sam. Tudi z vajinima konjema si ne bo dober.«

»Takó pameten je —? Mu ni videti —. Menda ste ga odvedli kar izpred pluga —?«

»Oho —! Pristen kurdijski žrebec je, če dovolite!«

»Kurdijski žrebec —?« je zijal westman. »Kaj pa je tisto?«

»No, — žrebec iz Kurdistan.«

»Takó —? Kje pa je tista dežela?«

»Med Perzijo in Turčijo.«

»Kje pa ste ga kupili?«

»V Kurdistanu seveda.«

»Tam ste bili?«

»Da. In ga vzel s seboj.«

»Na Angleško?«

»Da.«

»Iz Angleškega pa v Ameriko?«

»Kakor vidite.«

Westmana sta molčala in se spet spogledovala. Lord je govoril malomarno, kot da govori o ptičku, ki ga je kdo kupil na sejmu in vzel domov s kletko vred.

Pa še huje sta se čudila.

V travi je ležala odeja in na njej pečeno srnje stegno. Udobno je sedel lord, vzel nož, si odrezal lep kos in ga djal v usta, kot da je pečenka pripravljena za njega.

Kar onemela sta. Končno je dejal mali:

»Pravzaprav ste mi všeč, lord! Kdo se bo na preriji mnogo obotavljal!«

»Se tudi ne obotavljam! Včeraj sta vidva ustrelila tole pečenko za mene, danes ali jutri jo bom pa jaz za vaju.«

»Takó —? Včeraj —? Odkod pa tisto veste?«

»No, — na mesu se pozna.«

»Takó —? In jutri nama bode vi ustrelili pečenko? Mar menite, da bomo jutri še tule sedeli, vsi trije in kot da smo si dobri prijatelji?«

»Tule ne bomo sedeli, pa skupaj bomo ostali, jutri in še mnogo dni,« je pravil lord ravnodušno in pridno žvečil.

»Takó —? Kdo pravi?«

»Jaz, lord Castelpool.«

Stavimo? Deset dolarjev in še več stavim.«

Segel je za hrbet in potegnil torbo pred sebe.

Humpty je zamahnil z roko.

»Pustite bankovce! Rajši ne bomo stavili.«

»Well —! Pa prisedita! Razložim vama, kako mislim.«

Dalje sledi.

Tihotapenje dijamantov s pomočjo mačke.

Na zelo prebrisan način je ogromno obogatel bivši iskalec dijamantov. Artur Denigan je posedal sam dijamantno polje, katerega je končno precej drago prodal angleški družbi. Z izkupičkom za dijamantni rudnik je živel Denigan nekaj let najbolj razkošno življenje, dokler mu ni preostalo samo toliko, da se je lahko prepeljal iz Anglije nazaj v Afriko. Nastopil je službo dijamantnega iskalca z namenom, da bi izmaknil družbi, kateri je nekoč prodal svoj rudnik, najlepše dijamante. V oči gled prehud kontroli se mu ni nudila nobena priložnost, da bi lahko dijamante iztihotapljal. Slednjič se mu je rodila povsem izvirna tihotapska misel. Nabavil si je mačko, katerega je spremljala vsak dan na delo. V dijamantni jami je imel skrito vso dragoceno kamenje, katerega je bil nakradel. Vsak dan je skril med košato dlako mačke po par dijamantov in se mu je posrečilo, da je spravil s pomočjo mačke velik zaklad na varno.

Najbolj nevarni čas

za prometne nesreče je zjutraj med 5. in 6. uro. Za tem je najbolj nevaren čas med 6. in 7. uro zvečer.

Velik prekoceanski parnik

ima s seboj 10.000 ton sladke vode.

Orhideje

niso radi tega tako zelo drage, ker so redke, ampak radi zelo počasnega razvoja. Nekatere vrste orhidej rabijo 40 let, predno se razcvetajo.

V Londonu

je 2374 uradno zabeleženih klubov.

V Združenih ameriških državah

obiskuje 21 milijonov otrok državne šole.